

[Socialministeren.]

mandlig ufaglært arbejders løn. Desuden stilles der i en del tilfælde krav med hensyn til ydelsernes varighed.

Hvis Danmark, efter at konventionen er ratificeret, ikke fortsat ønsker at være bundet til at overholde mindstekravene indenfor et af de områder, på hvilke konventionen er gennemført, må konventionen opsiges for dette afsnits vedkommende. En opsigelse af et afsnit kan tidligst ske efter 10 års forløb regnet fra konventionens ikrafttræden den 27. april 1955 og skal da ske med eet års varsel.

Som nævnt er mindstekravene efter konventionen på visse områder afhængige af de til enhver tid gældende lønninger for voksne ufaglærte arbejdere eller af andre faktorer, hvis størrelse fremover vi ikke kender i dag. Dette betyder, at der, da ratifikationen vil binde os for en længere årrække, kan blive tale om at foretage en ajourføring af lovgivningen på disse områder. Konventionen har her indført et helt nyt princip, idet det tidligere har været reglen, at ratifikation af Den internationale Arbejdsorganisations konventioner om sociale forhold kunne ske, når blot lovgivningen på tidspunktet for konventionens ikrafttræden svarede til konventionens krav og ikke senere forringedes.

Da det imidlertid må anses for betydningsfuldt, at Danmark i det omfang, det er muligt, giver udtryk for sin enighed i de minimumskrav, der er fastsat i konventionen, har jeg foreslået, at konventionen ratificeres og gennemføres for ovennævnte fire afsnits vedkommende.

Endvidere skal jeg tillade mig at fremsætte *forslag til folketingsbeslutning vedrørende en af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1949 vedtagen konvention om arbejdsklausuler i offentlige kontrakter.*

Konventionen fastslår det princip, at løn- og arbejdsvilkårene ifølge arbejdskontrakter, der indgås med en offentlig myndighed som arbejdsgiver, ikke må være ringere end de vilkår, der iøvrigt gælder ved arbejde af samme art indenfor vedkommende fag. Konventionen gælder ikke alene, når arbejdsgiveren er selve den offentlige myndighed, men også i tilfælde, hvor den offentlige myndighed har over-

draget udførelsen af arbejdet til private. Disse betingelser er opfyldt for offentlige arbejdskontrakter her i landet, så det vil ikke kræve ændring i gældende lovgivning eller praksis at tiltræde konventionen. Regeringen må anse det for ønskeligt, at Danmark ratificerer konventionen, således at det på denne måde slås fast, at arbejdsvilkårene i offentlige kontrakter skal være lige så gode som i tilsvarende kontrakter med private arbejdsgivere.

I forbindelse hermed vil jeg gerne oplyse, at arbejds- og socialministeriet den 31. oktober 1950 anmodede Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund om sammen med repræsentanter for ministeriet at undersøge mulighederne for at forøge antallet af ratifikationer fra dansk side af de konventioner, der vedtages på de internationale arbejdskonferencer. Udvalget har i slutningen af 1953 afgivet en redegørelse til ministeriet vedrørende spørgsmålet, og det er i fortsættelse af udvalgets arbejde, at regeringen nu har taget spørgsmålet om ratifikation af et antal konventioner op. Regeringen finder det ønskeligt, at det arbejde, der udføres på international basis, fører til positive resultater i de enkelte lande, og det er med dette ønske i tankerne, at regeringen nu foreslår folketinget at træffe beslutning om ratifikation af nogle konventioner, som Danmark opfylder betingelserne for at ratificere.

Jeg vil i denne forbindelse gerne minde om, at spørgsmålet om ratifikation af Den internationale Arbejdsorganisations konventioner i høj grad har Nordisk Råds interesse, og at det af de dokumenter, vi har modtaget til brug ved rådets 3. session, fremgår, at nu også Norge har ratificeret konventionen om minimumsnormer for social tryghed, som Sverige allerede tidligere har ratificeret.

Med disse bemærkninger, og idet jeg iøvrigt henviser til de foreliggende forslag med tilhørende bemærkninger, skal jeg anbefale forslagene til det høje tings hurtige og villige behandling.

Da ministeren for handel, industri og søfart er blevet syg, tillader jeg mig på ministerens vegne at fremsætte *forslag til folketingsbeslutning angående et af den inter-*

[Socialministeren.]

nationale arbejdskonference i Genève i 1936 vedtaget udkast til konvention angående lavalder for børns arbejde til søs (revideret 1936).

Som det vil fremgå af bemærkningerne til forslaget, fastsætter den pågældende konvention den almindelige lavalder for børns arbejde til søs til 15 år, medens lavalderen i en ældre konvention fra 1920, som Danmark har ratificeret, var fastsat til 14 år. Ved sømandsloven af 7. juni 1952, der trådte i kraft den 1. januar 1953, blev lavalderen for unge mænds arbejde til søs fastsat til 15 år, medens aldersgrænsen for unge kvinders arbejde ombord blev fastsat til 18 år. Under hensyn til at 15 års lavalderen således er lovfæstet og nu har været gældende gennem nogen tid, uden at dette har givet anledning til vanskeligheder, må det anses for ønskeligt, at den pågældende internationale konvention, der er tiltrådt af en række lande, deriblandt også Norge og Sverige, nu ratificeres. Da de gældende færøske lovbestemmelser fastsætter lavalderen for arbejde til søs til 14 år, vil det ved ratifikationen være nødvendigt at tage forbehold, forsåvidt angår Færøerne.

Jeg tillader mig at anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Skriftlig fremsættelse af forslag.

Finansministeren (Kampmann): Hermed har jeg den ære på økonomi- og arbejdsministerens vegne for det høje folketing at forelægge forslag til beslutninger om Danmarks ratifikation af 2 konventioner vedtaget på internationale arbejdskonferencer.

Det drejer sig dels om *forslag til folketingsbeslutning vedrørende en af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1926 vedtagen konvention om indførelse af forenklinger i tilsynet med udvandrere om bord i skibe* og *forslag til folketingsbeslutning vedrørende en af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1949 vedtagen konvention om retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger.*

Idet jeg iøvrigt med hensyn til konventionen om tilsyn med udvandrere henviser til forslaget med bemærkninger, skal jeg anføre, at det måske kan synes mindre betydningsfuldt, om Danmark tiltræder

denne konvention, da der ikke for tiden befordres udvandrere i større antal ombord på danske skibe.

Når regeringen alligevel har fundet det rigtigt at søge Danmarks ratifikation af denne konvention gennemført, skyldes dette ønsket om at understrege, at man fra dansk side tillægger det betydning, at så mange lande som muligt giver udtryk for det princip, at der bør sikres emigranter, der udvandrere til oversøiske lande, en forsvarlig og human behandling under sørejsen.

Hertil kommer, at der i de andre nordiske lande har været interesse for at ratificere denne konvention. Jeg kan således nævne, at Sverige ratificerede den i 1929, men således at ratifikationen blev gjort betinget af, at også Danmark, Finland og Norge ratificerede. Medens Finland ratificerede ubetinget i 1929, har Norge endnu ikke ratificeret, men fra norsk side blev der for nogen tid siden rettet en henvendelse hertil om Danmarks stilling. Hensynet til, at de nordiske lande om muligt bør indtage en ensartet holdning overfor de internationale konventioner, taler således også for, at Danmark ratificerer konventionen.

Jeg skal herefter gå over til konventionen om retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger.

Denne konvention giver regler, som skal sikre arbejdernes ret til at danne fagforeninger, idet den foreskriver, at der på fyldestgørende måde skal træffes foranstaltninger til at forhindre, at arbejdere udelukkes fra beskæftigelse som følge af medlemskab i fagforeninger eller deltagelse i fagforeningsvirksomhed. Desuden bestemmer konventionen, at både fagforeninger og arbejdsgiverforeninger på fyldestgørende måde skal beskyttes imod gensidig indblanding; f. eks. skal der skrives ind overfor oprettelse af fagforeninger, der økonomisk eller på anden måde beherskes af arbejdsgivere.

Disse principper følges allerede her i landet, og en dansk ratifikation af konventionen vil ikke gøre indførelse af ny lovgivning nødvendig. Konventionen må ses i sammenhæng med den konvention om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig, som blev vedtaget på den internationale arbejdskonference i 1948, og som Danmark ratificerede i 1951, efter at rigs-